

gereisd was met medeweten en goedvinden van jhr. Jan van Vredenburg. Toen deze hem zijn reiskosten vergoed had en hem ook nog als dankbetuiging een paarlen dasspeld had gegeven, had van 't Sant door zijn secretaresse de briefjes die hij persoonlijk met mej. le Roi gewisseld had, alsmede alle door haar ondertekende kwitanties laten vernietigen. Waar mej. le Roi zich nu bevond, had van 't Sant niet kunnen meedelen en voor het feit dat alle plaatsnamen die in de stukken voorkwamen, niet klopten, had hij geen andere verklaring dan zijn vermoeden dat hij van meet af aan door haar bedrogen was. De commissie had geconcludeerd, dat 'in elk geval niet is aangetoond dat hij' (van 't Sant) 'aan de zich Elisabeth le Roi noemende vrouw niet heeft afgedragen het geld dat hij haar . . . had af te dragen en daarentegen vast staat, dat deze heeft nagelaten te maken het schandaal dat men van haar vreesde en ter voorkoming waarvan ook dat geld aan partij van 't Sant is verstrekt.' De door partij van Vredenburg tegen van 't Sant ingediende vorderingen werden derhalve afgewezen – de kosten van de zaak (de drie scheidslieden wensten geen honorarium) moest partij van Vredenburg betalen: bijna f 100.

Zeker, de beslissing der commissie was, zoals de Brauw gesteld had, 'ten gunste van de heer van 't Sant' geweest, maar toch niet 'geheel'; ten eerste had de commissie de zaak niet werkelijk kunnen ophelderen, ten tweede had zij in haar uitspraak datgene wat van 't Sant gedaan had, althans beweerde gedaan te hebben, aangeduid als een 'van een hoofdcommissaris van politie allerminst goed te keuren behandeling van zaken ook in aangelegenheden, die niet in de eigenlijke zin van het woord behoren tot zijn ambtelijke taak.'

Erger nog voor van 't Sant: toen minister van Schaik op 9 juli '35 de hem gestelde schriftelijke Kamervragen beantwoordde, bleek dat de minister nog voordat de drie scheidslieden benoemd waren, een strafrechtelijk onderzoek had laten instellen; dat had geen klaarheid opgeleverd, maar het zou nu worden voortgezet. En voortgezet werd het. In augustus deed de rijksrecherche huiszoeking bij van 't Sant, bij zijn secretaresse en bij een gepensioneerde oud-commissaris van politie die in Den Haag nauw met van 't Sant had samengewerkt. Dat kon men begin september in de pers lezen – óók, dat de Haagse rechtbank een rechter van instructie extra aangesteld had, mr. A. W. J. van Vrijberghe de Coningh, 'om zich ten volle te wijden aan de geruchtmakende zaak-van 't Sant.'¹

Geruchtmakend – maar een jaar lang zweeg de pers er over. Begin september '36 evenwel berichtte *De Volkskrant* op gezag van het Roermondse

¹ *De Telegraaf*, 1 sept. 1935.